

ПО СТАРЪ НАВИКЪ

Ежко срещналъ кумча Вълча.

— Кжде, Вълчо?

— Тебе диря. Кръстникъ искамъ да ми станешъ. Богъ сдоби ни съ мъжка рожба. Сдумахме се съ вълчицата да намѣримъ уменъ кръстникъ, та вълчето като него хитроумничко да бжде. Тебъ решихме да поканимъ. Ти мъдрецъ си всеизвестенъ.

— Благодаря, кумчо Вълчо. Ти ми правишъ честь голѣма. Ще ти кръстя вълченцето. Но дали ще стане умно, това отъ тебе зависи. Ако ти постъпваше мъдро, то ще следва твоя примѣръ. Иди нагласи трапеза, та да дойда да го кръстя.

На сутринята Ежко-Бѣжко кръстилъ вълчовата рожба.

Похапнали. Посръбнали. На тръгване Ежко рекълъ:

— Сега вече, кумчо Вълчо, новъ животъ ще заживѣешъ. На кръщелника за примѣръ трѣбва винаги да бждешъ. Иди сега при овчаря! Помоли го да те вземе, стадото да му завръщашъ. И за труда си поискай едно агънце награда, па донесъ го на вълчето!

— Бива, Ежко. Отъ днесъ новъ животъ захващамъ. Съ трудъ ще изкарвамъ прехрана.

Вълчо припналъ къмъ овчаря.

— Помага Богъ, младъ овчарьо!

— Далъ Богъ добро, кумчо Вълчо. Кажи що те носи тука?

— Искамъ съ трудъ да се прехранвамъ. Дойдохъ пастиръ да ти стана — овцетъ да ти завръщамъ. Ще ме даришъ крѣхко агне.

— Бива, Вълчо. Дано само вѣрно служишъ! Хайде иди при овцетъ!

Рипналъ Вълчо. Въ кошарата се прехвърлилъ. Но щомъ зърналъ младо агне, сграбчилъ го той по старъ навикъ, скочилъ мигомъ, па бѣжъ — вѣнка.

Погнали го кучетата. Раздрали му кожухчето. Завърналъ се цѣлъ въвъ кърви.

— Какъ си, Вълчо? — попиталъ го Ежко-Бѣжко.

— Зле съмъ, Ежко. Отъ наградата започнахъ, затова ме тъй дариха.

— Пада ти се, кумчо Вълчо! Що си дирилъ, намѣрилъ си.

— Ехъ, какво да сторя, Ежко! По старъ навикъ го направихъ. Дано малкиятъ кръщелникъ по-уменъ отъ менъ излѣзе!

Ранъ-Босилекъ